

Il·lusions

Roger Simeon

info@rogersimeon.com
696037841
@rogersimeon

PERSONATGES:

Un **HOME** i una **DONA** d'entre vint-i-cinc i trenta anys que comparteixen pis amb una tercera persona, en Pere, que no apareix a escena.

HOME: Lingüista d'estudis, treballador de nits i caps de setmana puntual. Segurament fent de cambrer.

DONA: Llicenciada en biologia a l'atur. Lloga una habitació en el pis dels pares de l'HOME.

1r ACTE

Espai de transició: pot ser un carrer, un parc, una plaça... qualsevol espai públic a través del qual els personatges es puguin desplaçar.

[Entra l'HOME corrents per la banda esquerra de l'escenari. Creuarà tot l'escenari i sortirà per la banda dreta]

HOME *[Sense aturar-se i mirant lleugerament endarrere] Va! Corre! Que ja fem tard! [i surt per la banda dreta de l'escenari]*

DONA *[Entrant cansada. S'atura per a recuperar l'alè. Sense forces] Espera...*

[Passats uns segons l'HOME torna a entrar]

HOME Però què fas ara?

DONA Treure el fetge per la boca, que no ho veus?

HOME *[Molt nerviós. Mirant-se el rellotge]* El que faltava... és que... és que fem tard!

DONA Si fèiem tard per què no agafàvem un taxi en comptes de creuar la puta ciutat corrents?

HOME Però que no veus com estan els carrers? Amb el merder que hi ha hauríem trigat molt més en taxi!

DONA Doncs haver-hi anat amb moto!

HOME Tens moto, tu?

DONA No...

HOME Doncs va! Coi, no m'entretenguis més i seguim! Que el tren està a punt d'arribar!

DONA *[Doblada encara pel cansament i la falta d'aire]* Doncs que arribi! Jo no puc més... vés-hi tu...

HOME Sí, ara que ja t'he arrossegat fins aquí...

DONA Mira, ho sento, però jo ja no dono per més...

HOME A sobre... *[Apropant-se a la DONA. Sorprès]* Si que estàs en baixa forma... que no em vas dir que t'havies apuntat al gimnàs?

DONA Sí... però només fa una setmana! Què vols, tu? Miracles? Que només és un gimnàs, eh? A més, només hi vaig per la sauna i el jacuzzi... jo hi vaig a relaxar-me...

HOME A rela... A relaxar-te de què? Però si no fas res en tot el dia!

DONA *[Recuperant la verticalitat i fent estiraments]* I què et penses? Que no és cansat no fer res? Se'm carreguen les espatlles... em fan mal les articulacions...

HOME Això és perquè no et mous! Tot el dia enganxada al coi d'ordinador!

DONA I què més vols que faci? No és pas per plaer que m'hi passo el dia! Estic buscant feina! Que no has sentit què ha dit no sé quin pallaso del govern? Que resulta que buscar feina ha de ser com una jornada laboral i hi hem de dedicar mínim quatre hores diàries?

HOME Això ha dit? Però si segur que ell no treballa ni quatre hores setmanals!

DONA *[Sense escoltar-lo]* O prefereixes que em passi el dia mirant per la finestra com la teva mare? A veure si passa algú pel carrer o si algun cotxe s'atura a casa dels veïns per poder espiar qui en surt?

HOME *[Ofès, però dissimulant]* No! Clar que no. Però podries fer altres coses...

DONA Sí, clar, podria fer ganxet...

HOME No t'enriguis de mi! El ganxet és un art mil·lenari en desús i que convé recuperar per totes les seves propietats terapèutiques i...

DONA Si està en desús serà per alguna cosa...

HOME Perquè és un art lent, pausat, que has de gaudir a poc a poc i clar, avui en dia que sembla que tots tenim sempre pressa...

DONA I m'ho dius tu que fa uns segons estaves corrents com un boig?

HOME Com? Ostres! *[Es mira el rellotge]* És veritat. Merda. Si no ens haguessin aturat aquells pesats... *[Movent-se cap a la dreta de l'escenari]* Va, hem de seguir que el tren ja haurà arribat!

DONA Doncs que arribi! Si hagués sabut que aquest matí aniria així em quedava a casa...

HOME *[S'atura]* Però és que... jo volia ser-hi quan arribés... m'hauria agradat...

DONA Què?

HOME *[Apropant-se a ella avergonyit]* Volia que la primera persona que veiés sortint del tren... fos jo...

DONA I dius que tu i el teu amic només vau ser companys de pis, no?

HOME Que sí, pesada!

DONA Ei, no t'enfadis! És només que em sorprèn aquesta fal·lera per un amic. Vull dir que no ho entenc... no ho veig normal... no ho sé... jo mai no he tingut cap amic que... i em pregunto si jo faria res semblant per un amic...

HOME És que nosaltres som molt bons amics.

DONA Ho deveu ser, no ho dubto pas...

HOME Des del primer moment que el vaig veure, entrant a la classe amb aquelles ulleres que portava llavors, em va cridar molt l'atenció... tenia alguna cosa diferent... no sé què, però va ser de les primeres persones amb qui em vaig fixar a la facultat... I després, quan vam acabar parlant perquè ens va tocar anar junts en un treball de grup... doncs vam connectar immediatament, saps quan aquestes coses passen? Que veus que aquell desconegut assegut al teu costat comparteix moltíssimes coses amb tu i que t'hi sents còmode de seguida amb ell, segur, protegit fins i tot... i comenceu a parlar i no saps com però

us passeu tres hores fent un cafè com si us coneguessiu de tota la vida?

DONA *[Afligida]* No... no ho sé... però de totes maneres, la teva idea de ser el primer és una bestiesa.

HOME Com que és una bestiesa?

DONA N'ets conscient que a l'estació hi ha molta gent, no?

HOME Sí, però...

DONA I tampoc no saps en quin vagó va el teu amic, oi que no?

HOME No, clar no hem parlat des que em va dir que vindria, però...

DONA O sigui que pot ser que tu l'estiguis esperant al davant del tren i que ell surti pel darrera...

HOME Com?

DONA O que l'estiguis esperant just a la porta del costat per on ell surt però que hi hagi tanta quantitat de gent que quedi amagat entre les persones i no tinguis temps a veure'l i ell ja hagi sortit de l'estació pensant-se que l'estaràs esperant fora...

HOME No... ell no sap que el vinc a buscar... el vull sorprendre... com la primera vegada que va tornar, després de sis mesos fora... el vaig anar a buscar a l'aeroport i hauries d'haver vist que content es va posar! El pobre... feia tant que estava sol que veure'm allà... de cop... i saps què és el més curiós?

DONA *[Cínica]* Que li va encantar el ram de flors que li vas portar?

HOME No! Que de seguida vam començar a parlar com si ens haguéssim vist el dia abans... com si aquells sis mesos separats no haguessin existit mai...

DONA Molt bonic! Una història preciosa per explicar als néts, però tu ja saps que als aeroports és molt més fàcil de trobar a la gent, no? Encara que sembli paradoxal, és així perquè als aeroports tothom surt per la mateixa porteta... només cal que sàpigues la porta del seu vol i ja està, no hi ha possibilitat d'error, però en un tren...

HOME Sí, sí... ja ho sé... ho sé... però tot i això... m'hauria agradat de ser-hi... no sé... aquestes coses passen...

DONA Quines coses?

HOME Les casualitats.

DONA Et passaran a tu! A mi només em passen les desgràcies.

HOME Sí, clar, això també...

DONA T'he explicat què em va passar l'altre dia?

HOME Sí.

DONA Però què t'empatolles? Si no ho he explicat a ningú?

HOME Doncs per què em preguntes si m'ho has explicat?

DONA Ai, no sé! És una manera de parlar...

HOME Doncs no era la més correcta...

DONA Com si tu sempre parlessis correctament...

HOME Ho intento... però és molt difícil perquè per molt que m'hi esforci, massa sovint el meu interlocutor entén equivocadament les meves paraules...

DONA Això serà perquè no són les correctes...

HOME Impossible! Mesuro molt el que dic, jo. El problema és d'aquesta merda de llenguatge imperfecte que tenim! Té masses ambigüetats i zones grises per a que ens poguem comunicar satisfactòriament!

DONA *[Cínica]* Així que la culpa és del llenguatge...

HOME Sí! No podria estar més mal fet. És normal que sempre ens estiguem entenent malament. Mira, per exemple, el què ha passat quan hem sortit del pis...

DONA Què ha passat quan hem sortit del pis?

HOME Jo t'he dit que era tard. Tu has dit que encara teníem temps...

DONA És que en teníem si no ens haguessin aturat aquells paios. Coi, que m'has fet marxar una hora abans!

HOME I què ha dit en Pere?

DONA En Pere? I com vols que jo ho sàpiga? Per què m'ho preguntes si jo amb en Pere no... a més crec que tot just s'acabava d'aixecar i de bon matí li fa tanta pudor la boca que no me li apropo massa...

HOME Doncs en Pere ha dit que era mooooooolt aviat!

DONA I ho ha dit així? "mooooooolt"?

HOME Sí. Exactament així. A veure doncs, ja em diràs tu com podem anar bé així! Hem sortit del pis a les nou i cinc: era tardíssim! I en canvi per a en Pere es veu que era molt aviat!

DONA *[Corregint-lo]* Mooooooolt aviat...

HOME Sí: mooooooolt aviat...

DONA Devia estar cansat... aquesta nit no ha dormit massa bé...

HOME Què?

DONA Què?

[Silenci]

DONA No... que... que... l'he sentit... que... que s'aixecava... a buscar un got d'aigua o anar al lavabo... no ho sé... però s'ha aixecat un parell de vegades i... res... que he pensat... que no podia dormir... que estava inquiet per alguna cosa...

HOME I l'has sentit des de la teva habitació? Però si està a l'altra banda del pis... tan soroll feia?

DONA Sí... no... és que... jo tampoc no podia dormir perquè... perquè donava voltes a un tema que fa temps que em té capficada i... i ens hem trobat a la cuina un parell de vegades i... però perdona... que t'he tallat... que ara no parlàvem d'això... què deies que era mooooooolt aviat?

HOME Doncs això: com collons ens podem entendre si ja som incapaços de posar-nos d'acord en coses tan bàsiques com aquesta? Si és que sembla que no parlem el mateix idioma! Coi! És que si ja no ens entenem en això que és

tan fàcil de comprovar... que només cal agafar un rellotge per veure qui té raó... com ho hem de fer en temes més abstractes i delicats com la felicitat... o l'empatia?

DONA Home, és que les coses més fàcils solen ser les més difícils. A més, quan es tracta d'en Pere, no hi ha res fàcil... de fet tot és complicat de l'hòstia... ell i tot el que l'envolta... des del primer dia que... [*però s'atura, rectifica el to*] mira que fa setmanes que li estic dient que li toca comprar paper de vàter... sí, això... i el més fort és que sembla que t'escolta, que realment t'estigui escoltant quan li dius les coses i que està entenent tot el que li dius però llavors no sé pas què coi li passa, se li gira el cervell o no sé què li passa... però res. Com si no li hagués dit res de res... com si mai haguéssim tingut aquella conversa... la veritat és que a mi em comença a preocupar una mica... ja sé que el pis és de la teva família i que tu tens l'última paraula sobre qui hi entra i qui en surt però... aquest en Pere...

HOME Què li passa?

DONA No ho sé. Aquest és el problema: em desconcerta. Al principi semblava que seria d'una manera i jo... però ja he vist que no i ara tot és complicat... no ho sé... hi ha... hi ha alguna cosa que no acaba d'encaixar però no sé quina és i, la veritat, és que hi ha nits que em desperto tremolant perquè he somiat que ens matava als dos, ens esquarterava, ens marinava amb sal i llimona i ens guardava a la nevera per anar-nos menjant mica en mica...

HOME Com el salmó marinat que ens va fer l'altre dia?

DONA Exacte. Si és que era salmó perquè jo li vaig trobar un gust de carn...

HOME Ho veus? Ja hi tornem a ser!

DONA Ja hi tornem a ser amb què?

HOME Tu li vas trobar gust de carn al salmó d'en Pere. Jo li vaig trobar gust d'espècies i llimona i en Pere ens va dir que era un salmó saborosíssim!

DONA [*Sense acabar d'entendre*] !?

HOME Doncs que no en tenim ni idea de què vol dir "gust de carn" o "gust d'espècies i llimona" o "gust de salmó"! Aquí està el problema!

DONA I sempre tens tants problemes de bon matí? Si ho arribo a saber no venia amb tu i em quedava a dormir fins més tard i ja hauríem parlat a la tarda...

HOME Parlar de què?

DONA No... de res... d'això... dels... dels problemes que tens...

HOME No són problemes! Són... són... dubtes, neguits, coses que em preocupen...

DONA I que no són això mateix els problemes? Dubtes, neguits i coses que ens preocupen?

HOME No. Un problema, per definició, té solució, sinó ja no seria un problema, seria un misteri.

DONA I què vols dir, que els teus "dubtes" no tenen solució?

HOME Ara com ara no.

DONA I per què et preocupes si no tenen solució?

HOME Per això mateix! Perquè no en tenen!

DONA Però precisament perquè no tenen solució, no serveix de res que t'hi capfiquis perquè no hi podràs fer res...

HOME I perquè no hi pugui fer res al respecte... m'ho he de treure del cap?

DONA Sí, clar.

HOME *[Apartant-se d'ella i caminant una mica]* Merda d'hedonistes... us penseu que la vida és un coi de conte de fades on tot allò que és dolent ha de ser amagat sota el llit i així ja no us molestarà...

DONA No. La vida no és un conte de fades. Això t'ho asseguro jo: la vida és una merda. No en tinguis cap dubte. La vida fot fàstic i cada dia que passa més! O sigui que no em parlis de contes de fades i totes aquestes parides! Ja me'n va explicar masses la meva mare quan era petita per fer-me creure que tot aniria millor i que jo sí que trobaria un coi de príncep blau que em faria feliç i em donaria un nen i una nena i seríem una família modèlica que aniria a fer un gelat a la Ciutadella els diumenges a la tarda... i no una amargada que es passava els dies plorant mentre l'home era a la feina. No t'atreveixis a dir-me que crec en els contes de fades! Això sí que no. Però sí que crec que

hi ha maldecaps que poden ser evitats... Ja rebràs masses patacades al llarg de la vida com per perdre el temps amb coses que no tenen solució...

- HOME** Així, si no té solució, no hi hem de donar més voltes, no?
- DONA** No.
- HOME** *[Pensant]* Llavors... no sé... a veure... ah... tu mai t'has queixat de la monarquia...
- DONA** Això té solució.
- HOME** Ah sí?
- DONA** Sí.
- HOME** I està a les teves mans?
- DONA** No...
- HOME** Doncs llavors és com si no en tingués perquè tu no hi pots fer res per solucionar-ho, només hi dones voltes i més voltes, t'enrabies, però no hi pots fer res...
- DONA** Home, però...
- HOME** O... un altre cas... a veure... tu mai et plantejes... què et passarà un cop et moris per exemple?
- DONA** Clar que m'ho plantejo. Tots ens ho plantejem! En algun moment o altre, encara que només sigui quan anem a un enterrament... per no escoltar les parides que diu el mossèn... clar que tots hi pensem en la mort.
- HOME** I el fet de morir-te té solució?
- DONA** No! Clar que no té solució! Quines bestieses dius?
- HOME** Doncs llavors, per què hi dones voltes si m'acabes de dir que no ens havíem de capficar amb allò que no té solució?
- DONA** És que no m'hi capfico. Hi dono voltes, però no m'hi trenco el cap. Només hi penso.
- HOME** Sí, segur... ara arregla-ho...
- DONA** Està bé pensar-hi, et dóna perspectiva. Et fa adonar de la insensatesa de tot plegat, de la gran ximpleria que és la

nostra vida, la nostra lluita diària per millorar laboralment, per aconseguir més diners, per sortir d'aquest forat... t'has preguntat mai de què li serveixen els diners a un mort?

HOME Com dius?

DONA Tant és si en va reunir molts com si va morir en la més absoluta misèria. Els serveixen exactament pel mateix: per res.

HOME Dona, serveixen per la família... per pagar l'enterrament...

DONA Sí, clar, però jo no parlo d'això, parlo del mort: de què li serveixen a ell tots els seus diners i totes les seves possessions?

HOME No, al mort no li serveixen de res, però...

DONA I tots els seus dubtes? Les seves presses? Els seus esforços, els seus maldecaps i angoixes.... De què li han servit?

HOME No ho sé... depèn de la persona, suposo... n'hi ha que han tingut una molt bona vida i...

DONA Tant bona com tu vulguis, la millor vida que et puguis imaginar, sense cap problema ni maldecaps, però també se'ls ha acabat!

HOME *[Seriós]* Però... i si resulta que hi ha una vida eterna? I si aquesta vida no és més que una prova que ens ha posat Déu-nostro-senyor magnànim i misericordiós i que un cop morts escapem de la presó que són els nostres cossos, fruit de pecats i perdició i vivim eternament lliures i feliços al costat del nostre Pare?

[Silenci]

[La DONA es mira a l'HOME una estona. Seriosa]

[L'HOME mira a la DONA també seriós. Llavors esclata a riure]

DONA *[Rient]* Hòstia! Per un segon m'ho he cregut! Ja m'estava plantejant de canviar de pis i tot!

HOME I em deixaries sol amb en Pere perquè m'esquarterés i se'm mengés?

DONA Ah... mira, això va com va... si no tens criteri a l'hora de seleccionar els teus companys de pis a mi no em diguis res... *[pausa]* va... ja he recuperat una mica l'alè, què fem? Seguim?

HOME Seguim!

[l els dos marxen per la part dreta de l'escenari caminant tranquil·lament]

2n ACTE

1a escena

Una estació de trens: soroll puntual d'anuncis de trens que arriben i marxen pels altaveus.

Un banc d'estació. Alguna senyal ferroviària. Potser fins i tot una pantalla amb els diferents trens...

[La DONA està asseguda en un banc, tranquil·lament]

[L'HOME està dret, nerviós, mirant endavant i a banda i banda, esperant un tren que no arriba]

- DONA** Al final, tant de córrer per res...
- HOME** *[Girant-se lleugerament]* Ja ho sé! Jo també he corregut, saps? Jo també he arribat aquí i he vist que el coi de tren encara no havia arribat! No cal que m'ho diguis!
- DONA** Que susceptible!
- HOME** *[Anant a asseure's nerviós al banc]* Perdona... és que estic nerviós...
- DONA** I què? Que per estar nerviós pots ser un idiota i no passa res?
- HOME** No, però és que...
- DONA** Però és que res! Sembles la veïna del tercer primera!
- HOME** La cridanera? Per què?
- DONA** Doncs perquè és una maleducada i seca amb tothom.
- HOME** Doncs gràcies...
- DONA** Però no és per això que t'hi assembles, que també, sinó perquè quan alguna vegada algú li diu res, saps què contesta ella?

HOME Que és de caràcter fort...

DONA Que és de caràcter fort! Què collons caràcter fort! Que és una mal educada i punt! Però què es pensa? Com que tinc el caràcter fort et puc cridar i dir-te de tot? Et dic que ets una puta i una consentida però no passa res perquè tinc el caràcter fort...

HOME Això et va dir? Puta? Com et coneix, no?

DONA Massa poc em coneix! Si em conegués més no me les diria aquestes coses perquè sabia que qualsevol dia li saltaré al coll i li faré empassar tot el seu caràcter fort! *[pausa]* Puta consentida... que fort! En ple segle XXI i encara jutgem a les persones pels claus que foten!

HOME Dona, no em negaràs que últimament has tingut una ratxa bastant... com n'hi podríem dir... activa?

DONA Com?

HOME Dona, que la meva habitació està enganxada a la teva i des de fa un temps...

DONA Ah, sí... sí... Clar que no ho nego! No... He follat com feia anys que no ho feia! Ja tocava, hòstia! Però i què? Per això sóc una puta?

HOME Una puta consentida...

DONA A sobre! Qui em consentia a mi? El meu pare que no em va dirigir mai més de tres paraules seguides? O la meva mare que es passava el dia plorant i prenent Tranquimacins? Consentida...

HOME Puta consentida...

DONA Perdona, però ningú m'ha deixat ni un sol euro sobre la tauleta... això t'ho asseguro! com a molt algun condó ple o un mitjó brut... *[pausa]* ella sí que és una puta!

HOME La veïna del tercer primera?

DONA Ella sí que es ven per quatre euros?

HOME *[Sorprès]* De veritat? No ho hauria dit mai...

DONA Es posa la seva disfressa d'executiva com si fos la gran dona de negocis i se'n va a l'oficina on és l'últim mono

que ni per fer cafès no la volen i es deixa donar pel cul durant deu o dotze hores cada dia...

HOME Això fa? Amb disfresses i tot? Ostres doncs mira que està bona...

DONA Vinga! L'un darrere l'altre, per davant i per darrere i ella baixa el cap i es deixa fer...

HOME Ostres, calla, calla, que ja m'ho estic imaginant i...

DONA I tot per què? Per 1.000, 1.500 euros potser?

HOME Coi, sí que és cara! Que no havies dit quatre euros?

DONA I són quatre euros! Per aquesta xavalla s'ha de tragar tanta merda?

HOME Veus, això de la coprofagia a mi ja no em diu res...

DONA Però de què parles tu ara?

HOME De la veïna... *[fa el gest de menjar]*

DONA Exacte. S'ho menja tot i calla... Això sí que és prostituir-se... i a sobre diuen que hem d'estar contents i agraïdíssims de poder-ho fer!

HOME Qui ho diu això?

DONA Doncs saps què et dic? *[Aixecant-se i caminant nerviosa]* Que prefereixo molt més quedar-me a casa davant de l'ordinador que no pas que s'aprofitin de mi d'aquesta manera!

HOME No, clar, vist així... jo també ho preferiria...

DONA *[Apropant-se a l'HOME]* Tu encara tens sort que la feina que tens dius que mínimament t'agrada i que et tracten prou bé...

HOME Sí, suposo que no em puc queixar no...

DONA Com que no et pots queixar? Clar que sí que et pots queixar! Sempre ens podem queixar! Sempre hi ha motius per a queixar-nos! O ara em diràs que estàs encantadíssim amb el teu sou de merda?

HOME No clar, però...

- DONA** *[Apropant-se cada vegada més a l'HOME]* O amb el fet d'haver de treballar els vespres i els caps de setmana?
- HOME** *[Ajupint-se davant l'embestida de la DONA]* No. Això també és una putada...
- DONA** *[Apropant-se encara més]* O que no et va importar que li donessin la feina d'encarregada a la Marta en comptes de a tu?
- HOME** *[Recuperant la postura]* Hòstia! Això sí que em va fer molta ràbia! Me n'havia oblidat...
- DONA** És la nostra virtut o la nostra desgràcia: ho oblidem tot ràpidament... posem el crit al cel durant cinc minuts però tan bon punt surt una miqueta de sol, anem a fer cerveses a qualsevol terrassa, i ens oblidem de tot...
- HOME** *[S'aixeca i es queda al costat de la DONA]* Hòstia, la Marta! Jo m'ho mereixia molt més que ella! Fa més temps que hi sóc. Conec molt millor com va tot!
- DONA** Ho veus com sempre ens podem queixar? Amb l'excusa de la crisi ens volen fer creure que els que teniu feina no us podeu queixar. Que tenir feina avui en dia que la majoria de persones no en tenen és un privilegi i que no teniu dret a queixar-vos passi el que passi, us facin els que us facin... que sou uns afortunats us diuen... quins collons!
- HOME** *[Reflexiu]* Quins collons...
- DONA** Clar que teniu dret a queixar-vos! Tots tenim dret a queixar-nos! *[Progressió ascendent]* Quan el sou que ens paguen és una merda, tenim dret a queixar-nos! Quan treballem deu hores diàries i només ens en paguen vuit, tenim dret a queixar-nos! Quan els encarregats ens estan exigint i exigint i exigint sense donar-nos res a canvi, tenim dret a queixar-nos! Quan acabem fent la feina de tres persones perquè diuen que l'empresa no té diners per a contractar a ningú més perquè si no no arriben als marges de benefici que s'havien proposat per aquell any, tenim dret a queixar-nos! Oi tant que sí que tenim dret a queixar-nos! Per molt que intentin impedir-nos-ho, per moltes batudes que fassin i lleis restrictives que aprovin... tenim dret a queixar-nos!
- HOME** T'ha faltat aixecar el puny...
- DONA** Com dius?

HOME *[Aixecant el puny. Sense cap èmfasi]* Queixem-nos...

DONA *[Asseient-se]* Va, no et riguis de mi... saps perfectament què vull dir, no?

HOME *[Baixant el puny i asseient-se també]* Oi tant que sí... m'ha fet gràcia el teu moment d'indignació...

DONA Hòstia, és que arriba un punt que acabes perdent els papers encara que no vulguis...

HOME I tu que ja ets una persona desordenada de mena que ho deixa tot per tot arreu...

DONA Si ho dius perquè no trobava el coi de DNI abans és perquè aquell paio m'ha posat nerviós amb el casc i la porra i les presses...

HOME No, ho deia pels papers del menjador

DONA Els papers del menjador? Però si ja et vaig dir que aquesta setmana els treuria!

HOME *[Amb cantarella cínica]* Avui ja som divendres...

DONA *[Imitant la cantarella]* La setmana acaba el diumenge...

HOME Depèn de per a qui. Pels anglesos, la setmana acaba el dissabte...

DONA *[Cantarella]* Però avui encara som divendres... i a més nosaltres no som anglesos, coi, només faltaria això, ara! Haver de conduir del revés, escriure del revés, menjar del revés... *[es gira en el banc i posa les cames enlaire contra el respall]* vinga, tot al revés del que és normal!

HOME Normal per a qui?

DONA *[Encara cap per avall]* Com dius?

HOME Has dit al revés del que és normal... i et pregunto que normal per a qui? Per nosaltres? Pels anglesos? Pels orangutans?

DONA *[Girant-se amb dificultat i recuperant la postura habitual al banc]* Oh, doncs normal per nosaltres, clar!

HOME Si no t'he entès no devia estar tan clar, no?

DONA Potser és que no m'has volgut entendre perquè tal i com ho he dit, quedava sobreentès que em referia a nosaltres...

HOME Sí, tu ves deixant coses per sobreenteses que aniràs bé! Fixa-t'hi que la mateixa paraula ja ho diu! Sobre-entès. És a dir, entès per sobre. Només per sobre, superficialment, vaja... per tant, mal entès!

DONA O sigui que m'estàs dient que tot allò que donem per sobreentès en realitat està mal entès?

HOME Exacte.

DONA Tot, tot?

HOME Sí.

DONA I llavors vols dir que l'altre dia que ens vam discutir perquè tu volies mirar la merda aquella dels cuiners per la tele que no sé pas què hi veus perquè tot és més fals que l'hòstia que jo estic convençuda que tots són actors que estan fent un paperet...

HOME Però què dius? Com t'atreveixes a dubtar de les il·lusions de les persones que lluiten tan fortament per assolir els seus somnis de...

DONA Que sí, que sí que és igual! La qüestió és que tu volies veure això a la tele i a mi em venia de gust llegir tranquil·lament en el sofà, te'n recordes?

HOME Clar que me'n recordo si em vas escridassar de valent que al final no vaig poder saber ni a qui eliminaven!

DONA Això és igual.

HOME Per mi no, que m'ho vaig perdre...

DONA El que em preocupa és que no m'entenguessis quan et vaig dir que no feia falta que et digués què en pensava de tu perquè ja ho sabies.

HOME Crec que ja et vaig entendre.

DONA No, perquè el que jo volia dir era que ets un imbècil de collons que no entens que estas compartint pis i que si jo estic llegint al sofà no pots venir a fer-me fora per mirar la teva merda de tele per molt que el pis sigui de la teva família!

HOME Sí. Això és el que vaig entendre.

DONA *[Victoriosa]* Doncs així no és pas veritat que tot sobreentès sigui un malentès!

HOME *[Pensatiu]* Bé, és que tu i jo ja fa un parell d'anys que compartim pis i ja ens coneixem bastant bé...

DONA No tant com jo voldria...

HOME I suposo que tot plegat dependrà del grau de coneixença amb l'altra persona...

DONA Així que ho suposes, no? *[irònica]* doncs amb aquests criteris tan científics ja no tinc cap dubte de la certesa de la teva teoria!

HOME I no n'hauries de tenir. Hòstia, ja t'assembles al meu amic... ell sempre m'havia de portar la contrària... digués el que digués, ell sempre ho veia malament...

DONA I tot i això tu estàs aquí ara perdent tot el matí per venir-lo a sorprendre a l'estació...

HOME Sí. Una cosa no treu l'altra... érem amics. Mai m'ha sapigut greu haver-lo d'esperar. Això és el que fan els amics.

DONA No ho sé...

HOME *[Pausa. Mirant el rellotge]* Per què no arriba el coi de tren?
[S'aixeca i s'apropa al marge de davant de l'escenari, el suposat límit de les vies. Mira a banda i banda] Saps de quina banda vindrà el tren?

DONA *[Aixecant-se i caminant també fins a la via i mirant a banda i banda]* Ni idea. A mi m'agrada molt més anar amb l'autobús...

HOME Però si és molt més car!

DONA Però els seients són més còmodes... i estàs més tranquil perquè les últimes vegades que he agafat el tren era com si estigués en una discoteca ambulat... entre els pesats dels acordions i els encara més pesats dels mòbils a tot volum amb la seva música de merda... és que no ho entenc... la vergonya que passo jo quan porto els auriculars i sona alguna cançó cutre que hi havia posat feia mil anys... i ells en canvi! Ben orgullosos de la seva merda.

HOME En Pere també escolta molta música de merda...

DONA És que en Pere no escolta música, sempre li ho dic. Ell només posa la ràdio i s'empassa tot el que li posen... i totes les vegades que faci falta!

HOME Hòstia, sí, l'altre dia li vaig sentir la mateixa merda de cançó cinc vegades en una hora...

DONA Te'n recordes de *La naranja mecánica*?

HOME *[Pedant]* A *clockwork orange*...

DONA En quin idioma la vam veure?

HOME *[Resignat]* Està bé... *La naranja mecánica*...

DONA Recordes quan agafen al protagonista i li posen uns ferros als ulls perquè no els pugui tancar i l'obliguen a mirar de tot fins que al final l'acaben trastocant?

HOME Sí...

DONA Doncs així és com està en Pere escoltant la ràdio que escolta!

HOME Però vols dir que no està així pels porros que es fuma cada dia?

DONA Sí, això potser també...

HOME Jo crec que també està una mica deprimet...

DONA Deprimet?

HOME Sí, que havia posat molta il·lusió en l'última feina i això que el féssin fora als tres mesos...

DONA I què esperava? Jo li ho vaig dir des del primer dia!

HOME No sabia que parléssiu tant vosaltres dos...

DONA Com? No... no... no parlem tant... algunes vegades... de casualitat que hem anat a fer el sopar a la mateixa hora i... per no menjar sols... que a mi m'és igual, m'agrada estar sola, però en Pere ja saps com és... i... sovint... doncs acabem menjant junts i...

HOME Ei, que no passa res, no cal que em donis tantes explicacions... és normal que parlis amb el teu company

de pis. És només que m'ha sorprès. Que no us he vist mai parlar i que pensava que no podies soportar a en Pere...

DONA I no puc! No el suporto. Però, de moment, és el que hi ha...

HOME Si... I així... què deies que li vas dir des del primer dia?

DONA Doncs que... que moltes empreses funcionen així! T'agafen en període de proves, et paguen una merda i quan t'han de fer un contracte amb cara i ulls et fan fora i agafen a algú altre.

HOME I com que hi ha poca gent esperant!

DONA Exacte. Hi ha centenars, no, milers de persones prou desesperades com per acceptar les engrunes de les engrunes de les engrunes del que un dia va ser una feina de merda... és una vergonya com s'estan aprofitant de nosaltres... primer ens fan creure que ho podem tenir tot, que també tenim dret a una casa, a un cotxe, a unes vacances a Tailàndia de pulsereta i piscines infinites... que les nostres vides seràn un coi de progressió ascendent, que tots els nostres esforços i la nostra feina tindrà recompensa... el putò somni americà... però llavors ens ho treuen tot i ens diuen que la crisi és culpa nostre, que si el país està arruïnat és per nosaltres, que vam estirar més el braç que la màniga i que ara hem de patir les retallades...

HOME Per què t'agrada tant parlar d'aquest tema?

DONA *[Sorpres]* De quin tema?

HOME De tot això de les feines, de les putades que et fan els encarregats, de com s'aprofiten amb l'excusa de la crisi...

DONA Però què dius? No m'agrada parlar-ne! Ho odio amb tot el meu cor!

HOME Hòstia, doncs ningú ho diria perquè no pares de fer-ho!

DONA Perquè em preocupa. Perquè em fa ràbia!

HOME I parlant-ne constantment ho arreglaràs?

DONA *[Cínica]* I parlant sobre què vol dir parlar, ens entendrem?

HOME Com?

- DONA** Que tu també et passess tot el dia parlant del llenguatge i dels significats i de les confusions lingüístiques i bla bla bla!
- HOME** Tens raó... sóc una mica pesat amb tot això de...
- DONA** Una mica? Ets pesat de l'hòstia!
- HOME** Ei! I tu ets una pesada amb la història de la crisi!
- DONA** No. Jo no sóc pesada. Jo parlo d'un tema candent d'importantíssimes connotacions presents i futures...
- HOME** Quins collons! I què hi ha més important que el llenguatge? Com ens entendríem tu i jo sense el llenguatge, eh?
- DONA** Poc que ens entenem tu i jo... d'això em queixo...
- HOME** Pensa que hi ha gent que afirma que només podem conèixer el món a través del llenguatge, saps? Que tot plegat, el món, les persones, l'univers... tot és una massa heteroforma i caòtica que ordenem i interpretem gràcies al llenguatge, als significats que atribuïm a les paraules que pronunciem, a les categories que establim i que són les que ens permeten dissecionar adequadament la fracció de realitat que percebim en aquell temps i en aquell espai per...
- DONA** *[Tallant-lo]* Crec que acaben d'anunciar el tren del teu amic!
- HOME** *[Escoltant sense sentir res i mirant a banda i banda nerviós]* Sí? Ostres!
- [La DONA es queda quieta, tranquil·la, amb un somriure maliciós a la cara]*
- HOME** *[Caminant nerviosament amunt i avall]* Per fi! Ja era hora! Tinc tantes ganes que arribi! Hòstia quins nervis! Fa tant que no ens veiem... mai havíem estat separats tant de temps... només aquella vegada que ell va marxar a fer un Erasmus i jo em vaig quedar aquí sol... però allò només van ser sis mesos i ens escrivíem pràcticament cada dia!
- DONA** I també us enviàveu flors?

HOME *[Més nerviós]* Ostres! Ostres! Això d'esperar... desespera...

DONA Sí, ja ho diuen...

HOME Hòstia però és que ara ho entenc! Abans no em passava pas. És últimament, a mesura que van passant els anys o no ho sé però de cop les esperes se'm fan eternes...

DONA D'això se'n diu "transtorn apreciatiu de la temporalitat".

HOME *[Apropant-se a la DONA molt interessat]* Ah sí?

DONA *[Se'l mira de dalt a baix]* No. M'ho acabo d'inventar. Però es podria dir així, no? És un bon nom per definir el que et passa.

HOME *[Separant-se de la DONA. Cínic]* I què em passa, doctora?

DONA Doncs que t'estàs fent gran i això et fa canviar la percepció del temps.

HOME *[Apropant-se novament interessat]* Com dius?

DONA Ara t'interessa?

HOME Va, no et facis de pregar que ja sembles...

DONA Qui?

HOME El meu... ningú, ningú. Digues.

DONA Està bé... Oi que quan eres un nen no tenies cap mena de noció del temps? No sabies si era dimarts o divendres, si era aviat o tard, a vegades ni tan sols si era matí o tarda...

HOME Sí...

DONA I, en canvi, quan vas créixer una mica més, quan portaves un rellotge al canell i començaves a entrar a l'adolescència, el temps s'eternitzava... ho recordes?

HOME Hòstia, la pressa que teníem per poder fer els 18 i marxar de casa! Em pensava que no arribarien mai els 18!

DONA I ara ja gairebé els has duplicat...

HOME *[Sorprès davant aquesta pensament]* Ei! No tant!

DONA No, però no falta massa, no?

HOME Que ràpid que han passat aquests anys!

DONA I cada vegada ho faran més perquè tens més perspectiva temporal... perquè has avançat més en la teva línia temporal i ho veus tot d'una altra manera perquè cada cop estàs més allunyat del principi de la línia i més a prop del final... per això cada vegada se't fa més pesat esperar, perquè saps que això ja és un compte enrere i cada estona que perds és una estona menys que tens de vida.

HOME *[Abaixant el cap pensatiu]* Tens raó...

Soroll d'un tren que passa de llarg sense aturar-se

HOME *[Sorprès]* Però...

DONA *[Burlleta]* Ah, doncs no era el tren que esperàvem... em dec haver equivocat... no hauré entès bé el que han dit pels altaveus...

2a escena

La mateixa estació. Tots dos asseguts al banc.

- DONA** I quan fa que no us veieu ara?
- HOME** Ostres... doncs... tres... no... quatre! Farà quatre anys ja!
- DONA** I per què va marxar? Tenia alguna feina emparaulada o...?
- HOME** No. No tenia res. Va marxar a provar sort. Aquí no li sortia res del que havia estudiat i va decidir marxar.
- DONA** Jo també m'ho he plantejat moltes vegades...
- HOME** Tots ens ho estem plantejant últimament. No tenim cap altre remei, no? Ell sí que n'ha sapigut... va saber marxar a temps i ara tot li va bé.
- DONA** Segur?
- HOME** Sí, clar!
- DONA** I com ho saps? No dius que fa anys que no us parleu?
- HOME** Sí, però... si no ha tornat és que està bé... que li va bé... li ha d'anar bé!
- DONA** Sí, ja, el somni europeu de les feines de puta mare i les democràcies reals... però jo en conec a bastants que diuen que no tot és tan meravellós com ens ho venen... que hi ha molta gent amb dues carreres i màsters fent de reponedors en un supermercat o fregint hamburgueses al McDonalds.
- HOME** Però ell no! Ell... sé que a ell li ha anat bé... aquest era el nostre pla... quan tot se n'anés a la merda en aquest país, marxar fora i començar de zero.
- DONA** I què més ha de passar perquè et decideixis a marxar del país?
- HOME** No, però jo és que...

DONA O és que mentre a tu no et toquin, tot va bé? Eh? És això? Mentre que tu tinguis la teva feineta i vagis trampejant... tot va bé, no? Però vigila perquè cada cop se t'apropa més, que no ho veus? Què passarà el dia que la sanitat sigui privada i amb el teu sou no et puguis permetre una mútua? Eh? Et dessagnaràs a qualsevol cantonada i ningú t'atendrà? Que no ho veus? Això va de malament en pitjor en tots els sentits! I, mentrestant, es dediquen a perdre diners organitzant batudes com la d'aquest matí. Collons, és que han perdut el cap! Quin sentit tenia l'escorcoll que t'ha fet aquell coi de mosso quan veníem cap aquí? Què és això? Eh? Tu ho trobes normal?

HOME No, clar que no... no sé pas què passava avui que...

DONA No passava res. És un dia com qualsevol altre! És que ens volen tenir a tots fixats! I punt. Dintre de poc haurem d'anar tots amb el DNI a la boca! Com si tot fos culpa nostre... merda... que està tot penjant d'un fil... que estem tots a punt de caure.

HOME Tampoc serà per tant... anem fent... *[s'adona que ha parlat més del compte i es cobreix la boca amb la mà]*

DONA Ho veus? Anem fent! Anem fent! És increïble!

HOME No passem gana... tenim un lloc on viure...

DONA Sí, al pis dels teus avis i compartint-la amb cinquanta mil persones! Coi, que el meu pare es va comprar casa seva amb 25 anys i als 30 ja la tenia pagada!

HOME Eren altres temps...

DONA I per què ens ha tocat a nosaltres viure AQUESTS temps?

HOME Perquè hem tingut mala sort...

DONA I això és el que els haurem de dir als nostres fills?

HOME El què?

DONA Que hem tingut mala sort? Que és per això que ens hem passat gairebé una dècada sense treballar, mal vivint dels pares i d'ajudes ridícules del govern? Jo no em veig capaç. Jo no sé pas com els hi podrem explicar que quan més energia teníem, més força i empenta per a treballar... no hi havia cap feina per fer i que per això som pobres i vivim en una merda de pis de protecció oficial, si és que

encara n'hi ha d'aquests perquè a aquest pas ja ens veig barallant-nos per trobar un lloc sota les arcades del Passeig Picasso! Diques! Com els hi podem dir que nosaltres no ens podem permetre ja no tenir una tele nova l'últim telèfon, o tauleta o xip intra-venós o el que collons vulguin els fills en aquells moments sinó una mica de carn perquè no quedin desnodrits? Quan es carreguin definitivament la classe mitja i tots nosaltres passem a ser pobres, com els podem dir als nostres fills que vam perdre el poc que teníem?

HOME Però quins fills? Si nosaltres no en podem tenir mai, de fills! Tu et veuries capaç de mantenir un fill ara? On el posaries? Al pis, amb mi i en Pere? On dormiria? Al sofà?

DONA Exacte! Aquí està el problema! Collons, que no ens permeten ni tenir fills, que les escoles s'estan quedant buides!

HOME Mira que n'ets exagerada quan vols... però jo no et feia amb aquesta vena maternal a tu...

DONA Doncs sí! Jo vull tenir fills, què passa?

HOME No, res. Res. Doncs endavant. Si tot fos tan fàcil com fer-los...

DONA Però que no m'escoltes! No em deixen tenir fills! Abans necessito una estabilitat econòmica, una feina on sàpiga que no em fotràn fora tan bon punt em quedi embarassada...

HOME Però si això és il·legal.

DONA Vols que et digui a quanta gent conec que els hi ha passat? Una crisi és com una guerra, totes es regles perden valor i tothom s'aprofita de tothom!

HOME Així que vols ser mare...

DONA Ja veig que no m'escoltes.

HOME I ja tens pare per la teva criatura?

DONA No. Avui he sortit de casa pensant que el trobaria, però em sembla que ja no...

HOME Doncs com no t'espavilis... em sembla que faràs tard...

DONA Ei! Però què dius? Però si jo encara sóc molt jove!

HOME Tens menys de 25 anys?

DONA No, però...

HOME Doncs així no ets jove.

DONA Però en tinc menys de 30! Els 30 ara són els nous 20!
[Confosa] Però clar, que això vol dir que els 26 són els nous 16...

HOME Sí, 26, què més voldries!

DONA O sigui que seria com si jo encara estigués en plena adolescència i per això estic tan confosa i perduda que vaig donant-me cops a les parets i tinc ganes de cridar tot el dia... tinc totes les hormones alterades...

HOME I què més! Explica-li-ho als teus ovaris a veure què et diuen!

DONA Hòstia quina merda! A sobre això! Prou complicat que és això de viure...

HOME No és fàcil, no...

DONA I tu què? En vols, de fills?

HOME Jo? Ostres... no ho sé... sí... suposo... no m'ho he plantejat, la veritat...

DONA No, clar... els homes no us plantegeu res.

HOME Ei! Això no és veritat! Jo ho tinc tot planificat!

DONA Ah sí?

HOME Sí. Ara treballo un parell d'anys més per fer una mica de calaix...

DONA Amb el sou que tens? Hauràs de treballar vint anys abans de poder estalviar res!

HOME Potser sí... però ja es veurà.

DONA Què es veurà, que quan hagin passat dos anys estaràs més escurat que ara i que t'hauràs de plantejar de llogar la teva habitació i anar a dormir al sofà per poder arribar a final de mes?

HOME No ho sé... ja es veurà...

DONA Ja es veurà, ja es veurà... i llavors què?

HOME Doncs llavors...

DONA Sí, digues, què faràs? Eh? Amb el teu calaixet que has trigat deu anys a fer... què faràs?

HOME D'aquí deu anys?

DONA Sí: on creus que estaràs d'aquí deu anys?

HOME Deu anys? Ostres... no ho sé...

DONA Però no deies que ho tenies tot planificat?

HOME Sí... però més a curt termini... d'aquí deu anys és molt de temps! No ho he pensat...

DONA Doncs pensa-ho ara! Tampoc tenim res millor a fer...

HOME M'agradaria... m'agradaria estar en una altra feina, això ho tinc clar... amb uns horaris una mica millors, amb millor sou, clar... i potser tenir un pis per a mi... sense haver-lo de compartir... o compartir-lo amb la meva parella... sí... estaria bé tenir una parella i deixar d'haver-la de buscar cada puto cap de setmana per les discoteques...

DONA Per això vas a la discoteca? Pensava que era per l'àcid que et prenies?

HOME Què va! Hi vaig per buscar parella! A mi no m'agraden gens les discoteques i tot el seu entorn!

DONA Però no tens por que si coneixes a la teva parella en una discoteca serà perquè a ella sí que li agraden les discoteques?

HOME Oh... *[pausa]* on trobes les teves parelles tu?

DONA Quines parelles?

HOME Les que t'endus a casa cada nit!

DONA Ah, doncs... no ho sé... per tot arreu. Jo ho tinc molt més fàcil. Les dones només hem de fer així amb els dits *[fa petar els dits]* i tenim tots els homes que volem.

HOME Sí... això és veritat... com ho deia això en Lorca?

DONA A mi no em miris que ets tu el de lletres!

HOME Que als homes els agraden totes les dones però que no tots els homes agraden a les dones... o alguna cosa així...

DONA I té raó!

HOME Quina merda no haver nascut dona! Ho hauria tingut tot molt més fàcil...

DONA Sí, clar... és l'hòstia de fàcil ser dona! Et donen les pitjors feines, cobres menys, et miren malament, sempre t'estan jutjant per la roba que portes i a sobre cada coi de mes et ve la puta plorera i et dessagnes! Facilíssim!

[Silenci]

DONA Però bé... així doncs: un pis, una parella, una feina millor... aquest és el teu somni? que poc original, no? M'esperava que em diguessis que estaries recorrent el món, vivint en un temple budista d'algun país asiàtic o tocant la guitarra al metro de Nova York o jo que sé!

HOME Però si jo no he tocat mai la guitarra...

DONA És una manera de parlar, home! Vull dir que posats a somiar on estarem d'aquí deu anys, somiem a l'engrós, no? Ja se n'encarregarà prou la realitat de fer-nos baixar dels núvols.

HOME I a tu on t'agradaria ser d'aquí deu anys?

DONA A mi m'agradaria estar ben lluny de tot i de tothom. Aiïlada en alguna muntanya perduda amb el meu hort i la meva família. Sense telèfon, ni televisió, ni internet ni res de res. No dependre de res ni de ningú. Tornar a començar de nou i intentar-ho fer molt millor aquesta vegada...

HOME No sé si t'hi veig jo a tu a dalt d'una muntanya... i sense internet! Et moriries!

DONA Potser sí. No ho sé, però si sobrevivís, si per una casualitat del destí aconseguís viure allunyada de tota aquesta merda que ens persegueix cada dia... si aconseguís allunyar-me'n de tot això i, simplement, viure, estic convençuda que seria molt més feliç.

HOME *[Pensatiu]* Sí... estaria bé ser feliç de tant en tant...
[pausa] fa tant que no ho sóc... fa tant que res em sembla anar bé... cada dia que passa em costa més aixecar-me pels matins perquè no tinc cap alicient ni cap il·lusió ni...
[s'aixeca per no enfonsar-se] però què passa amb aquest tren? Crec que vaig a preguntar a informació a veure si saben quan arribarà... *[i marxa]*

DONA Sí, potser millor... *[treu el telèfon. El remena una estona i després marca un número]* Hola... *[apartant-se el telèfon però tornant-lo a apropar a l'orella]* com dius? No... encara estem a l'estació... no ho sabem... de moment el tren no ha arribat... no, ara ha anat a preguntar-ho... sí... jo em quedaré a fer-li companyia... i tu què fas? Quins plans tens per avui?... No, nosaltres tampoc... suposo que esperarem a veure si arriba el tren i si no... doncs potser anirem a esmorzar a algun lloc... sí... ja et trucaré si anem a esmorzar... que sí... que si anem a esmorzar ja et trucaré i vens i fem el paper dels bons companys de pis... sí... sí...

[Entra l'HOME]

DONA Va... et deixo que ja torna... a veure què li han dit... que sí... que sí... pesat! Que ja et diré què fem...

[L'HOME s'asseu al costat de la DONA afligit]

DONA Vinga... adéu... adéu... *[A l'HOME]* Què t'han dit? Quan arriba el tren?

HOME No arribarà.

DONA Que no arribarà? Per què? Què ha passat? Un accident?

HOME No. Es veu que aquest tren no existeix...

DONA Què?

HOME Ho han estat mirant i diuen que aquest tren no ha existit mai... que de fet fa anys que no hi ha estació al seu poble...

DONA Però... no ho entenc!

HOME Jo tampoc.

DONA Però, llavors, què vol dir?

HOME No ho sé.

DONA Però i el teu amic? On està?

HOME No ho sé...

DONA Però... a veure, ell... què et va dir?

HOME Que agafava el tren a l'estació del seu poble i arribava aquí a les deu i deu.

DONA Però segur que era el tren? Vols dir que ho vas entendre bé?

HOME Seguríssim... *[treu el mòbil i li mostra el missatge de correu]* llegeix!

DONA *[Mirant sorpresa el missatge]* Està en anglès...

HOME Sí...

DONA Però que no era d'aquí el teu amic?

HOME Sí...

DONA I us parreu en anglès? Que internacionals...

HOME No. No és això, però com que ja fa tant que va marxar... i feia bastant que no em deia res... no sé... vaig pensar que ja ha deixat tot això enrere i que ara ja només escriu en anglès... no ho sé! Li ho volia preguntar avui quan el veiés! Però clar... ara ja no podré...

DONA *[Llegint el missatge detingudament]* I quan dius que fa que no us dieu res?

HOME Doncs gairebé un parell d'anys... els primers mesos ens escribíem pràcticament a diari... ell m'explicava totes les coses noves que feia... jo li explicava les quatre coses que em passaven a la feina... Però mica en mica em va anar fent mandra d'escriure'l perquè no tenia res a dir-li i suposo que a ell li feia mandra respondre'm i...

DONA Així NO vau parlar la setmana passada?

HOME No. Ja t'he dit que...

DONA Doncs podria ser que aquest missatge no fos per tu...

HOME Com?

DONA *[Apropant-li el telèfon]* Mira... aquí diu no sé què de "tal i com vam quedar la setmana passada"...

HOME Què? *[Agafant el telèfon nerviosament de les mans de la DONA]* Ostres! No... no ho havia vist! Em va fer tanta il·lusió rebre un missatge seu... i com que deia d'entrada que venia... suposo que ja no em vaig ni fixar amb la resta del... hòstia! Però no pot ser! Però... Així que no vindrà!

DONA No.

HOME Ni tampoc té ganes de veure'm...

DONA Això no ho sabem. Potser està molt ocupat...

HOME *[Trist]* Sí, tan ocupat com jo...

DONA Aquestes coses passen... les amistats són molt delicades... si no es cuiden es fan malbé ràpidament...

HOME Però jo creia...

DONA Tots ho volem creure... que res canviarà, que les amistats que vam fer quan estudiàvem les mantindrem de per vida... però en el fons som animals de costums i ens acostumem molt ràpidament a les noves companyies, a les noves rutines... i oblidem el passat.

HOME Jo no l'he oblidat.

DONA Perquè segueixes amb els mateixos costums...

HOME I llavors, ell...

DONA Ell res. *[Aixecant-se]* Va, no et capfiquis més i marxem... vinga, que et convido a esmorzar!

[L'HOME dubta un segon. Mira la DONA i al final s'aixeca i tots dos marxen per la part dreta de l'escenari]

3r ACTE

Un bar de dintre l'estació.

Una taula d'alumini amb cafès amb llet i un donut, croissant o entrepà.

[L'HOME i la DONA asseguts a la taula bevent]

[La DONA està bevent una mica de cafè]

- HOME** Te'n recordes de la primera nit que vas passar al pis?
- DONA** *[Deixant la tassa a la taula]* Oi tant! Em vas emborratjar i vas intentar portar-me al llit...
- HOME** Bé... era jove i ardent... però no era això al que em referia...
- DONA** Ja m'ho imagino... no ho has tornat a provar mai més...
- HOME** Recordo que ens ho vam passar molt bé... que vaig pensar que ens portaríem molt bé tu i jo.
- DONA** Hòstia, doncs jo vaig pensar que eres un capullo sortit i que ja podia dormir amb la porta de l'habitació ben tancada que encara te'm fotries al llit a mitja nit.
- HOME** Coi, quina primera impressió. Però ara ja no em veus així, no?
- DONA** No. Ara ja no vas tan sortit... *[bromejant]* però segueixes sent un capullo.
- HOME** Això sempre... però és curiós, no? això de conèixer gent?
- DONA** Què vols dir?
- HOME** Dona, que qui ens ho hauria dit aquella nit de fa dos anys que ara estaríem aquí esmorzant junts i, malgrat tot, passant una bona estona...
- DONA** Sí, suposo que tens raó...
- HOME** Perquè no sé si a tu et passa, però jo quan més gran em faig més mandra em fa conèixer gent nova. Com si ja en conegués prou, de gent, saps? Ja sé que és una bestiesa

i que tots som diferents i que patim i patam... però em fa mandra... la gent m'avorreix.

- DONA** Potser per això se't marxen els amics... ostres, perdona, no volia dir això... ho sento... de veritat...
- HOME** No, si tens raó... al final tenim el que ens mereixem...
- DONA** I a vegades ni això.
- HOME** Vols un altre cafè amb llet?
- DONA** *[Buscant la cartera dintre la seva bossa de mà]* Ummm, un moment que... miro si tinc prou diners...
- HOME** Deixa-ho estar, ja ho pago jo.
- DONA** *[Encara remenant per dintre la bossa]* No, no! He dit que et convidava jo i et convido jo! Aquí està *[treient la cartera de la bossa. L'obre i en cau una fotografia tallada]*
- HOME** *[Agafant la fotografia]* Què és aquesta foto?
- DONA** *[Nerviosa i intentant recuperar-la]* No és res, torna-me-la...
- HOME** *[Apartant-se per a que ella no li pugui prendre la fotografia]* Però qui és aquest home vestit de rei mag?
- DONA** Ningú. Torna-me-la, sisplau...
- HOME** I per què li han tallat el cap a aquesta pobra nena?
- DONA** No ho sé. Torna-me-la!
- HOME** *[Mirant la fotografia]* Però...
- DONA** *[Molt nerviosa]* Torna-me-la et dic!
- HOME** *[Veient els nervis de la DONA]* Està bé, està bé *[li torna]* per què et poses així per una foto d'uns desconeguts?
- DONA** Perquè... perquè el que va disfressat de rei mag és el meu pare.
- HOME** I tu eres la nena decapitada? Ai quina monada amb el seu vestidet florejat i la pinceta rosa al cap...
- DONA** No.

- HOME** Ah no? Doncs qui és aquesta nena?
- DONA** No ho sé. Una nena qualsevol...
- HOME** I per què està decapitada?
- DONA** *[Amb ràbia]* Perquè ella es va poder asseure a la falda del meu pare i jo no ho vaig poder fer mai!
- HOME** Dona, però no feia falta que li tallessis el cap, pobreta!, pensa que és l'únic dia de l'any que els reis mags treballen i hi ha molts nens i nenes que es volen asseure a la seva falda... tu ho podies fer qualsevol altre dia de l'any...
- DONA** I llavors, per què no ho vaig poder fer mai? *[Mirant la foto]* Aquí on el veus, tan simpàtic i carinyós amb aquesta desconeguda... el meu pare era un ogre de portes endins. Sempre estava enfadat i no parava de cridar-nos. Féssim el que féssim, tot li semblava malament. La mare ens deia que estava molt cansat, que treballava moltes hores, que no ho feia de mala fe, que encara que no ens ho digués, ell ens estimava i es preocupava molt per nosaltres i volia el millor per nosaltres... però jo no volia res... només volia que ell estigués a casa... que... que m'abracés encara que fos una vegada... *[pausa]* La primera vegada que el vaig abraçar, la única de fet, va ser una setmana abans que morís... quan estava ingressat a l'hospital i el vaig ajudar a posar-se la camisa... em va caure com un sac a pes al damunt i et juro que vaig plorar... sé que ell no m'estava abraçant. Sé que ell ja feia mesos que no era ell, que era un record borrós del que un dia va ser, que no era més que la carcassa buida que un dia va contenir aquell home fred i distant que va ser el meu pare... però per mi, aquell contacte, aquells quatre segons aferrada a un cos gairebé sense vida, va ser la millor abraçada que mai ningú m'ha fet...
- HOME** Ostres... però... i aquesta foto?
- DONA** Quan era petita la vaig trobar un dia per casa i se'l veia tan carinyós, tan atent amb aquesta nena com mai ho havia estat amb nosaltres que em vaig imaginar que la nena era jo... vaig posar una fotografia de la meva cara al damunt de la cara de l'altra nena i recordo que me la mirava sense parar i realment pensava que era jo, fins i tot, durant una època, vaig construir-me el record d'aquella nit i l'explicava amb tota mena de detalls a tothom que em volgués escoltar. Els deia que el meu pare era el rei ros i que m'estimava molt i que em feia asseure

a la seva falda i em deixava que li estirés la barba... fins que un dia... amb catorze o quinze anys... recordo que em vaig empenyar molt amb ell... no sé ni per què... alguna ximpleria... no em deixava sortir o vés a saber què! Però recordo que l'odiava amb tot el cor, que volia que es morís, que desaparegués de la meva vida per sempre i deixés de fer-me mal d'una vegada per totes i vaig agafar les tisores per tallar la fotografia en mil trossos i allunyar-lo de la meva vida... però quan vaig fer el primer tall... no em vaig atrevir a seguir... se'l veia tan bondadós... tan ple d'amor... que al final només em vaig tallar a mi, bé a la meva foto sobreposada sobre la d'aquesta nena dels collons... *[observant la foto]* és l'única foto que tinc del meu pare...

- HOME** I és una foto molt maca... mutilada... però maca...
- DONA** *[Mirant la fotografia una estona més i després guardant-la]*
I tu com et portaves amb el teu pare quan eres petit?
- HOME** Ui, el meu pare! Doncs de vegades bé, de vegades fatal que si haguéssim pogut ens hauríem tret els ulls l'un a l'altre... però en general bé... normal... la típica relació familiar de compartir la sang i la genètica i poca cosa més...
- DONA** Sí, t'entenc... jo quan tingui fills vull que sigui molt diferent... vull fer coses amb ells, emocionar-nos junts, jugar, aprendre, abraçar-nos...
- HOME** Això encaixa molt amb la teva vida hippy dalt de la muntanya...
- DONA** Tu te'n rius però per mi és molt important... penso que tinc, que tenim, l'obligació de no cometre els mateixos errors que van cometre els nostres pares, que... *[però s'atura perquè la truquen. Mira el telèfon]* Ostres, en Pere! Merda! Mira que n'és, de pesat!
- HOME** Què vol?
- DONA** Li havia dit que el trucaria si anàvem a esmorzar!
- HOME** Doncs diga-li que no hi hem anat.
- DONA** Què?
- HOME** Diga-li que encara estem a l'estació esperant i punt.
- DONA** Home, però vols dir?

HOME I que ens prengui aquest moment *Reality Bites*?

DONA *[Dubta però al final contesta el telèfon]* Pere? Sí... no... no... encara estem aquí... sí... a l'estació...

HOME *[Fent el sorollet d'anunci d'arribada d'un tren]* Propera circulació...

DONA *[Aixecant-se i indicant a l'HOME que calli]* A veure si arriba ja... sí... no sé... crec... crec que hi ha hagut un problema amb...

HOME *[Mimant-ho]* La ca-te-nà-ri-a!

DONA Amb la catenària... no, jo tampoc sé què és això de la catenària... sí, ja ho mirarem per internet aquesta tarda... sí... com dius? De veritat? Ostres, que estrany... nosaltres no hem sentit res... doncs res a esperar... sí... no hi podem fer res més... tenir paciència... sí... vinga... que no, que no sé què està passant a la plaça... no! Però ara no m'ho expliquis... va, vinga que penjo... un altre dia sí que ho farem això d'esmorzar al bar tots tres... que sí... que sí... que ja anirem amb compte... vinga... va... adéu... *[penja i es torna a asseure]* Moment *Reality Bites*?

HOME Clar: asseguts vora el riu fent un cafè i descobrint que l'únic que realment importa és això... aquests moments: la companyia, la conversa...

DONA Ah sí... i com es deia aquesta en castellà?

HOME *Bocados de realidad...*

DONA Hòstia! Quina merda de títol...

HOME Sí, moltes coses sonen millor quan no sabem què volen dir...

DONA Aquest te'l tolero en anglès... però quan la vam veure nosaltres?

HOME Aquest hivern... la feien un cap de setmana i jo estava a punt de sortir perquè havia quedat amb no sé qui però al final m'hi vaig enganxar i la vam mirar junts...

DONA I mira que ha envellit malament, eh!

HOME Clar. Però no importa. És la idea de la pel·lícula la que està bé...

DONA Cursi, però bé.

HOME Sí...

DONA Sí... el més curiós, però, és que els problemes que tenen ells no són tan diferents dels nostres...

HOME Curiós i trist que vint anys després seguim igual...

DONA I espera't que això tot just comença...

[Silenci]

HOME *[Intenta canviar de tema]* I... què diu en Pere?

DONA I jo què sé? En Pere s'inventa unes històries que ja ni l'escolto... deia que ja estava a punt de venir cap aquí però que hi havia no sé quin merder pels carrers i li ha fet por sortir de casa...

HOME Li podries haver dit que anés marinant salmó pel dinar...

DONA Va, no siguis així que en el fons em sap greu per ell...

HOME Pateixes massa per tothom.

DONA Potser sí però no sé fer-ho d'una altra manera...
[s'aixeca] Va, que vaig a pagar i marxem...

HOME *[S'aixeca]* No, deixa'm pagar a mi.

DONA *[Marxant]* Que no! Que t'he dit que et convidava jo!

HOME Bé, doncs ja t'ho tornaré quan et vingui a visitar a la teva caseta a la muntanya...

DONA *[Aturant-se]* Ja veig que no t'ho hauria d'haver dit...

HOME Clar que potser quan estiguis campant per les muntanyes com la Heidi trobes a un Pedro qualsevol i t'oblides de mi...

DONA Tot podria ser *[i comença a marxar]*

HOME *[Mirant com s'allunya la DONA]* Sí. Tot podria ser...

DONA Fins i tot podria ser que en Pere tingués raó i que els carrers fossin un camp de batalla plens de gent que ja n'està farta i han sortit a cremar-ho tot...

HOME Doncs així ja hem fet bé de quedar-nos aquí ben protegits i deixar que els demés facin la guerra, no?

DONA No ho sé... de debò que no ho sé...

Soroll de revolta creixent.

Teló.